Molnár Réka

Solus

a bicikli puhán gördült át a kavicsos betonon, nem állt meg a ház előtt, a szomszéd ház előtt sem állt meg, zöldjét maga után húzta a következő kapualjig, de oda már nem látott el, csak ha kinyitná az ablakot, egészen résnyire – tetőablak, újszerű és piszkos, mert éjjel homokkal kevert eső esett, bizonyára szaharai, ő meg utált takarítani -

akkor látna el odáig, a Julcsa vörös téglás, magasított kerítéséig, ahol a bicikli lefékezett és ami egészen taszította, mert eltakarta előle Julcsa kerekded idomait, mindig csak a feje búbját látta meg a haját, a haja olykor vöröslött a fényben, mint a korall – szóval ha kinyitná az ablakot, egészen halkan (talán most a földszinten vannak, nem fogják meghallani, ha meghallanák, bizonyosan lelepleződne), akkor láthatná a biciklit – de hiszen tovább gurult – tegnap is tovább gurult, meg az az előtti napon is, már egy hete, hogy utoljára megállt, három hete ül itthon

és most kényszeredetten felsóhajt: a televízióban azt hallotta, hogy napi hetven vagy nyolcvan, nemsokára száz lesz, meg kétszáz, vagy akár több ezer, mint Olaszországban vagy Spanyolországban -

a gondolatra elmosolyodik (pedig neki is vannak idős rokonai), és leül az ágya szélére, igazán szélesre húzza a száját, mert akarja a kétszázat és a négyszázat is; a több ezret is akarja, hogy a vészhelyzet eltartson májusig vagy júniusig, biztonságban akar lenni a négy fal között

– mintha csak menekült volna, pedig ártatlan volt, Isten bizony, hogy az volt, de hogyan is magyarázhatná el a földszinten tartózkodóknak, amikor le van vezetve, bizonyítékokkal alá van támasztva (azok persze koholmányok, három tanú is mellette foglalt állást és mégis) hogy ő, P. Gergely, aki doktori iskolát végez filozófiából és négy nyelven beszél, akinek tanulmányai jelennek meg rangos folyóiratokban például az erényekről, vagy a szépségről, és aki komoly párkapcsolatban él Kata nevű kedvesével (Kata nem tudja, hogy vőlegénye titokban Julcsáról fantáziál, meg akarja hágni a vörös téglakerítés széles tetején, mert még sohasem szeretkezett nyilvános helyen, pedig szeretne, de Kata mindig visszautasítja, ahogy Andi is visszautasította, – a jogász lány – holott a múzeumkert kellemes volt és csöndes)

tehát ő, P. Gergely adócsalási ügybe keveredett egy neves gazdasági szakember óvatlansága miatt – régi barát, komoly, művelt férfi, három gyermek édesapja – és eljárás folyik ellene, kirendelt ügyvédet kapott, sőt, mi több, tárgyalás előtt áll, helyzetét pedig tovább súlyosbítja, hogy politikai koncepciós perről van szó (amolyan leszámolás féléről), melynek pontos indítékát nem ismeri, mert idealista lévén gyűlöli a modern politikát, hazugnak és átláthatatlannak tartja – egyedül Platón Államát szereti, amelynek megvan a maga kikezdhetetlen rendje –

egy ideje a hírportálokat sem látogatja attól rettegve, hogy a címlapon megpillantja a tudósítást, hogy ő, mint P. Gergely, gondolatban csak így, hogy P. G. (reméli, hogy teljes neve titokban maradhat) bűnrészes, akár két év börtönre is ítélhetik – mit fog mondani Katának, a barátainak vagy a szüleinek – oda a karrierje, pedig akadémiai pályára készül, oda a doktori értekezése, amelyet a tisztaságról ír, és hiába nyugtatja a neves gazdasági szakember, hogy bizonyíték hiányában ejteni fogják az ügyet, ő minden reggel leizzadva ébred, rémálmok gyötrik, kilenc órától szigorúan az ablak mellett tartózkodik és fülel, mert megismeri a biciklit ugató kutyák jelzését, ahogyan az aszfalt-hoz érő gumik surrogását is felismeri, meg a nyikorgást, az olajozatlan pedál nyikorgását, ilyenkor szíve majd kiugrik a helyéről, leveri a hideg veríték – csak mikor továbbhalad, lélegzik fel:

újabb napot nyert, most heteket és hónapokat (rendkívüli ítélkezési szünet) minden porcikájával a járvány elszabadulását kívánja, megelégedve hallgatja a növekvő számokat, kéjesen lesi az észak-olasz tudósításokat az elgyötört arcú ápolókról, a hullákról és a könnyűnek tűnő fakoporsókról, miközben reméli, hogy a húsvét majd fegyelmezetlenséget hoz, és megtörténik a robba-nás, a mise (vagy annak hiánya) sem érdekli, sem a kereszt vagy a latrok – a jobb latorról elfordítja a fejét, mert lelkiismeret-furdalása van – csupán a szenvedés érdekli, és Krisztus kálváriájában keresi a megnyugvást (a mi Urunkat is szenvedésre ítéltették), majd tükörbe nézve

úgy gondolja, hogy egyedül csak saját maga létezik (nagyon szereti Fichte-t és Heideggert) s ha így van

minden más semmis

a szenvedés
az ügy
a bicikli
a levél

a földszinten tartózkodók
a Kata
a Julcsa telt idomai
a járvány
a hullák
a fakoporsók
a karantén
a tanulmányai
a karrierje
az, hogy ő P. Gergely (most csak P. G.)

elterül az ágyon és nevet
akkor is nevet amikor felugatnak a kutyák, begördül a bicikli, és a nevét kiáltják azon az öblös rekedt hangon, amit ki nem állhat, mert egy utálatos professzorra emlékezteti, most ezen a hangon is röhög
kiröhögi a borítékot az idézéssel együtt
az idézést összetépi
fog egy papírt és vörös filccel felírja, hogy „rajtam kívül senki és semmi nincs" megcímzi, feladja a postán (a bíróságra), aztán hazafelé menet megpillantja Julcsa korallszínű haját a téglafal mögött, becsenget hozzá, felmásznak a kerítés széles tetejére és meghágja, miközben arra gondol, hogy

minden gyönyör vagy szenvedés egyedül őbelőle fakad